

Aarhus byråds journalsager (J. Nr. 627-1933)

Originalt emne

Socialvæsen

Socialvæsen/Kommunehjælp

Uddrag fra byrådsmødet den 18. januar 1934 - side 4

[Klik her for at åbne den oprindelige kilde](#)

(J. Nr. 627-1933)

Indstilling fra Socialudvalget om Bevilling af Tillægshjælp til den forskellige Personer tilstaaede Særlijælp.

J. Chr. Møller antog, Indstillingen var rigtig, men den var meget lidt oplysende, idet der blot var opført en Række Navne; og der stod intet om Hjælpens samlede Beløb eller Maksimum for de enkelte. Taleren vilde henstille, at man fremtidig ved saadanne Indstillinger giver lidt flere Oplysninger.

Chr. Nielsen svarede, at det vilde blive et meget stort Arbejde, hvis der skulde gives Uddrag af alle Ansøgninger. Byraadet kunde selvfølgelig faa alle Ansøgningerne sendt ned, men Medlemmerne ønskede næppe at gennemgaa disse. I Udvalget fandtes der jo Folk fra begge Sider, og naar de var enige, var det en vis Garanti for Byraadet. Det var forøvrigt tvivlsomt, om Udvalget var pligtigt til at opgive Hjælpens Størrelse.

J. R. Fanger pegede paa, at det drejede sig om en Hjælp, som Byraadet skal tage Bestemmelse om, og for at vedtages skal 2/3 af Medlemmerne stemme derfor. Men saa maatte Byraadet ogsaa kunne kræve lidt Besked om, hvad der skal vedtages, for den foreliggende Indstilling sagde absolut intet.

Chr. Nielsen svarede hertil, at saadanne Oplysninger betød ikke ret meget, for Byraadet

skulde kun tiltræde det første Gang; de følgende Gange havde Udvalget Ret til selv at bestemme om Hjælpen. Her var Tale om kronisk syge o. lign., som nødvendigvis maatte have denne Tillægshjælp.

Unmack-Larsen fandt, at det vigtigste var, at Udvalget var enigt om Indstillingen, og det var en enstemmig Indstilling, der forelaa her. Man kunde selvfølgelig opføre Grunden for hver enkelts Vedkommende, men det vilde blive et meget stort Arbejde, og som Regel vilde Udvalget vel blot anføre, at der foreligger særlige Forhold, hvorfor man har skønnet, at de bør have Hjælpen. Det vilde vist føre for langt ud, hvis Byraadet skal til at drøfte alle Ansøgernes Forhold; men der var jo ikke noget i Vejen for, at Udgiften kan opgøres og paaføres Indstillingen.

J. R. Fanger mente, at Vedtagelsen kun kunde gælde for den ene Gang, og hvis der senere skulde ydes Tillægshjælp, maatte det igen til Byraadet.

Chr. Nielsen hævdede, at Byraadet skal give Tilladelse til, at den forsikringsmæssige Grænse maa overskrides, og naar det var sket en Gang, havde Udvalget Ret til at bevilge vedkommende Hjælp de følgende Gange.

Borgmesteren antog, at Udvalget nøje gennemgik alle Ansøgninger og foreslog det, som de fandt forsvarligt. Naar saa Udvalget var enigt derom, inaatte man vist være tilfreds dermed. Det vilde føre for vidt, hvis Byraadet skal kontrollere de enkelte Afgørelser.

Indstillingen vedtoges.